

พ.ศ. 2534 จุดเปลี่ยนอินเดีย

บริษัทจากหลากหลายอุตสาหกรรมกว่า 200 แห่ง ทั้งอุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วน อุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้า อุตสาหกรรมเหล็กและโลหะ ฯลฯ รวมกลุ่มกันตั้งบริษัทเอ็มดีค โฮลดิ้ง จำกัด เพื่อยกระดับความสามารถในการแข่งขันภายใต้แนวคิด “ ร่วมกันซื้อ แบ่งกันทำ ร่วมกันขาย ”

วันนี้ เวลา 18.00 น. เอ็มดีค โฮลดิ้งชวนนิติภูมิพุด “ขยายโอกาส ธุรกิจใหม่ของอุตสาหกรรมไทย” ที่ รร.มิราเคิลแกรนด์ กรุงเทพฯ

เสาร์พฤษภาคมนี้ หอการค้าจังหวัดนครศรีธรรมราชชวนนิติภูมิพุด “ผลกระทบของเศรษฐกิจโลกที่มีต่อไทย” ที่ รร.ทวินโลดส์ เวลา 15.00 น.

นิติภูมิขอให้ผู้อ่านท่านผู้เจริญช่วยกันสวดมนต์ภาวนาว่า ขออย่าให้ผู้บริหารประเทศชาติบ้านเมืองของไทยคนใดลืมอินเดีย

ลืมอินเดียได้ยังไง ประเทศอะไรก็ไม่รู้ เมื่อ พ.ศ. 2534 ยังเป็นชาติสุดท้ายจนขั้นแค้น คนงานประท้วง เพราะไม่ได้ค่าแรง ฆ่าแกงกันจนเกิดจลาจล ผู้คนซุกมุนซุกเกกระบายขายไปหลายแห่ง และก็เป็นปีนั้นนั่นเอง เศรษฐกิจอินเดียอลเวง ล่มจมล้มครืน รัฐบาลจิ้งจอก “ปิดประเทศ” เลิกนโยบายพึ่งตนเอง “ หากต้องการให้ประเทศชาติบ้านเมืองรุ่งเรือง อินเดียต้องเยื้องกรายไปเกี่ยวดองหนองยุ่งกับโลกทั้งใบให้เต็มที่ ”

เมื่อเปลี่ยนนโยบาย เศรษฐกิจของอินเดียก็โตไวไปทีโดยเฉลี่ยร้อยละ 6 ต่อปีต่อเนื่อง มาจนถึง พ.ศ.2547 พ.ศ.2548-2549 โตขึ้นไปถึงร้อยละ 8 พ.ศ.2550 ก็ร้อนแรงแกงไก่ไข่เค็ม พุ่งไปถึงร้อยละ 9

ผู้อ่านท่านอย่าคิดว่า ความตกต่ำและรุ่งเรืองของบ้านเมืองจะไม่เกี่ยวดองหนองยุ่งกับความสามารถและสมองของผู้บริหารประเทศนะครึบ ขอเรียนว่าเกี่ยวกันอย่างมก ยกตัวอย่างรัสเซีย ก่อน พ.ศ.2534 ผู้คนยากจนเท่ากันหมด ในยุคของเยลต์ซิน ประเทศเริ่มซบเซากับๆ พอถึงยุคปูติน ผู้อ่านท่านครึบ เพียง 8 ปี ที่รัฐบาลมีนโยบายดีๆ เอาแค่กรุงมอสโก เพียงเมืองเดียว กอปรไปด้วยเศรษฐกิจที่มีเงินเกิน 3 หมื่นล้านบาท (1 พันล้านดอลลาร์) มากกว่ามหานครใดๆ ในโลกนี้

ก่อน พ.ศ.2534 เรายังมีวลีพูดกันเล่นว่า “อินเดียละเหี่ยวใจ” สมัยนั้นใครถูกส่งไปทำงานที่อินเดีย ก็เหมือนถูกส่งให้ไปตกนรกหมกไหม้ ทว่าตั้งแต่ต้นนโยบายใหม่ พ.ศ.2534 เป็นต้นมา อินเดียก็เจริญไว/มีเศรษฐกิจใหม่เพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก มีเรื่องราวอย่างที่ว่าฝรั่งว่า from rags-to-riches stories จากผ้าชีวักกลายเป็นมหาเศรษฐีชั่วข้ามคืน มีพวกนี้มากมาย จนนับไม่ถ้วน

ลูกชายคนชายเมล็ดฝ้ายที่มีนามว่านายจันทรา (Mr.Subhash Chandra) ผลอผลลับแป็บเดียวกลายเป็นเจ้าของสื่อที่มีทรัพย์สิน 77,500 ล้านบาท

นายรังกานาธาน (Mr.Ranganathan) เดิมขายแชมพูราคาถูกให้ผู้คนยากจนในชนบท พอรัฐบาลอินเดียเปลี่ยนนโยบายเศรษฐกิจเมื่อ พ.ศ.2534 นายรังกานาธานก็ขยายกิจการจนมีมูลค่าการขายหลายพันล้านในนามของธุรกิจดาวิน แคร่

นายโกยาล (Mr.Naresh Goyal) อดีตลูกจ้างสายการบิน หลังจากรัฐบาลเปิดน่านฟ้าเสรีและเปิดเสรีการเงิน เมื่อ พ.ศ.2534 แก้ก่อก่อสร้างธุรกิจใหม่จนกลายเป็นเจ้าของสายการบินภายในประเทศที่มีรายได้มากกว่า 15,000 ล้านบาทต่อปี

เรียนไปเมื่อวันจันทร์ที่ผ่านมาแล้วว่า ตั้งแต่มกราคม ผมตระเวนไปใช้ชีวิตในมหานครใหญ่ของโลก ทั้งที่กรุงปักกิ่ง กรุงมอสโก กรุงโตเกียว และมหานครเซินไน

จีน อินเดีย และรัสเซีย คือประเทศที่ให้ข้อคิดแก่ผู้ไปเยือนเยอะมาก ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง การพัฒนาประเทศ ฯลฯ และเมื่อวิเคราะห์เจาะลึกลงไปให้ถึงแก่น ท่านจะพบว่าชาติเหล่านั้นผงาดเป็นดาวรุ่งพุ่งขึ้นมาได้เพราะการเมืองนิ่ง ไม่มีฝ่ายค้าน/ฝ่ายค้านออกมาระรานการทำงานของรัฐบาลมาก เหมือนในประเทศไทย

หลายท่านอาจจะแย้งว่า อ้า ก็ทุกวันนี้ประเทศไทยโซเชียลก็เจริญขึ้นแล้วนี่ ขอเรียนว่าท่านพูดถูกครับ แต่เราไม่เจริญ รวดพรวดๆ เหมือนต้นไม้อายุต้นที่ช่วยจังหวัดตอนมีน้ำทำอุโมงค์สูบน้ำจากผืนน้ำพุยอดทะยานขึ้นไปในอากาศ

ถ้าไม่ว่าเราเจริญขึ้น 10% แต่ประเทศทั้งหลายในโลกเจริญขึ้นโดยเฉลี่ย 30% อย่างนี้ถือว่าเราโตช้านะครับ นั้นหมายถึงในอีก 10-20 ปีข้างหน้า ไทยก็อาจจะกลายเป็นประเทศ แ่ๆ แ่เหมือนฟิลิปปินส์ ที่มีแต่อดีตอันรุ่งเรือง แต่ปัจจุบันนั้นไม่ใช่

นิติภูมิ นวรัตน์

เปิดฟ้าส่องโลก

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 18 เม.ย. 51